

Bojana Stojanović Pantović, Srbija

IZ CIKLUSA *ARIJADNINO KLUPKO*

1.

S. Antonio di Padova prega per noi

govorili su pred počinak

Snežana i sedam patuljaka, Uspavana lepotica

šaputali bi nam pred spavanje

mi smo bili patuljci

skrivali se pod suknju Zle veštice

sisali joj krv

lomili purpurne potpetice

iščekivali trenutak kada će

Zver od ruže postati princ

sanjali Velikog Oza

vezanih nogu koračali putem Žutih opeka

Yellowbrick Road

Gle ! Kuća od Zlata

2.

rozete ušne školjke

glava u utrobi

Casa D Oro

preslikavaju prozore u karlice

beonjače

liče na golubove iz leta Gospodnjeg 1508.

po gležnjevima hodu i ostalom

tiho polažu njihova jaja u svoju

kožu na očne kapke

rozete

ušne školjke

NEKOPRATI

3.

U Kući od Zlata strašni Oz

poklonio nam je veliku mrežu od inja

Istorija se ponavlja

rekao je tada

Nismo ga više sanjali

valjda se pretvorio u ribu

puža

međuzu

zrno peska

krije se u našim bočicama

lavabou

akvarijumu

dobri Oz

nevidljivi Oz

Oz

Oz

pada kosi sumrak

NE KOPIRATI

LEDENO DOBA

1.

paprat palme pinije

skeleti morskih zvezda na koralnim

sprudovima

ljuštore puževa uronjenih

u sedefastu limfu

veliki pauci pletu mreže odinja

zubi slonova kost

ždralovi izvijaju duge vratove i

oslušuju sneg

paprat palme pinije

2.

umesto lica imaš oči

pod ledom ih držiš širom otvorene

3.

izmena vida

drukčiji raspored glasnih žica

otvrdnjavanje nutrine

4.

čeaona kost bedro nožni članak

sada su samo pečinski ukrasi

5.

uramiti lice

išisati krv

uvoštiti

otisnuti u krečnjaku

.....

potom sastrugati

NEKOPIRATI

U KRATKOM IZDISAJU

Između redova samo
slovnih mesta
razrokih pogleda
slepljenih listova
skoro nevidljivih proreda

Mogu biti šta god želim
sve što od mene
može biti
Od nas
u kratkom izdisaju

Na sporednoj postelji
ljubavničke margine
koja se neprestano širi
i uvećava
da bismo se udobnije smestili
među čaršave
pod baldahine

I čvršće

priljubili

telima

jedno uz drugo

u čitalačkom bdenju

Kad jedan usni

drugi svu noć

govori naglas

Ono što nikada pre

ni posle toga neće

reći

čuti

ni pročitati

šapatom ili

krikom

Svejedno

NE KOPIRATI

DRUGI PROLAZAK KROZ BRANDENBURŠKU KAPIJU

Nije svaki ulazak u grad isti :

nekada je dovoljno

dotaći kožu

neke stare kuće,

pa da se vrata pećine

otvore širom.

Nekada se vodom do njega stiže :

spajanjem obala

jedne, ili dve reke,

dubinskim kadrom

kojim se more uz

pretapa u more.

Al ovde moraš drugačije :

prilagoditi korak

talasanju oblaka

i njihovom trenutnom snimku.

Potapšati konja po sapima,

ogrnuti plašt,

isukati mač,

pozdraviti uzavrelu gomilu.

Proći, tako, nevidljiv, kroz vazduh.

NE KOPIRATI

ŠKRINJA

Zauvek će ostati skriveno

Što ostavih duboko u šumi :

Slomljeni krčag

Progorelo krilo slepog miša

Poruku od nepoznatog gosta

I još više:

Prepuna škrinja blaga

Koje prebrojavam

U tvom odsustvu

I dugo zagledam taj pramen kose

Udvajam se

To sam ja

Opet ja

Ljubim svoje lice

Milujem se nežno

Da li sad vidiš da si to ti

U šumi spletenih ruku

Nalik našim

Koje nisu ničije

Zovem sebe

Odazivaš se ti

Opet ti

Zamene su nepodnošljive

Otkrivam svoje lice

A znam da je tvoje

Ljubim ga sa strahom

I škrinja se polako

Za nama

Zatvara

NE KOPIRATI

LEPTIRICA

Onde gde prestaje sećanje

Nema ni provalije

Ni vinuća u nebo

Ni ravne linije

Ni koridora svetlosti

Iz druge galaksije

Samo beli povez

Preko očiju

Crna voštana tablica

Na kojoj su svi znaci poravnani

Sva glagolska vremena

Preseljena u večni pasiv

U trpljenje jezika

Ničim izazvanog

Osim hira promene

U prvom licu

Što bi da napusti telo

Teskobnu čauru

Iz koje pred svitanje

Leptirica ne izlazi

NE KOPIRATI

ISIJAVANJE

Već danima niko me ne zove
ne remeti dnevnu satnicu
ne proverava jesam li napolju

Ili možda nisam ne
na granici nevidljivoj

Jesam li dakle *unutrašnja*
ili sasvim malo *spoljašnja*
gde sam sebi unutra
a gde spolja
na rubu promenljivom

Pred vratima u uglu
ostavljen prazan čanak
bez hleba i vode
bez mesa i suza –
dok posvuda veje sitna so....

Sklonih se zato
među kućne stvari
koje odavno ne koristim

Postadoh spokojni deo

Nameštaja

Posuđa

zamena za štafelaj

Samujem

kao srebrni samovar

blistam se

Iz mene navire

medena tečnost

al smrznut je

moj lik na staklu

NE KOPIRATI

Već danima

niko me ne zove

niko ne obilazi

Špijunka je beznadno

zaklopljena

kvaka na vratima

otpala

na kapiji čami

sasušen venac

Samo u beloј

samo u munjevitoј

figuri svetla

Neko tamom

ka meni putuje

NE KOPIRATI

OVO I ONO VREME

Katarini, to England

Razvući vreme

kao ribarsku mrežu

kroz koju propadaju

sati

kao u bunar

bez dna

a ipak se talože

u rečni mulj

u topljeno

zlato

Ovo i ono vreme

Od juče

Od pre nekog

Trena

Od uvek

Može se odmotati

kao folio

drhtavih pejzaža

starih mapa

gde Zemlja je ravna

i naporedna

Može se useliti

kao duh u lampu

u napuštenu preslicu

što obavlja

tajni nalog tkanja

ženske kose i bršljana –

NE KOPIRATI

Kroz posvećeni čin
zaruka
pomalo incestuozan
jer spaja poroke
lepote i minolog

Između dva čekanja
desiće se:
ono što već je prošlo
i ono koje iščekujemo
kao zavet mladenaca
kao zauvek osmehnuto

Dok u najvišim kulama
ne odzvoni gong
za završni nastup
žrtve
za poslednji urlik
gomile

I krv s gradskog trga
Kao izvor
U dubini
Ne proključa

OSTAJEŠ SAM U TAMI

Ostaješ sam u tami

tamo gde te obično ostavljam da sediš

i zuriš u vrh zašiljene olovke

u razjapljene čeljusti pištolja

Niko ne može da prekine

konopac koji te spaja s belim kavezom

koji te štiti od ptica

od sunca

od nje

Iščekuješ zvuk koraka

koji te užasavaju uvek

i uvek iznova ruka se tanji

ključna kost se lomi

u parom parčad telo je

već požutelo i sprženo

Da li u čelu čuvaš previše svetlosti

od koje se slepi

ili suvih očiju padaš na zemlju

u poslednje buđenje

Ostaješ sam u tami

NE KOPIRATI

CRNI PROZORI

Crni prozori

Na telu kuća

Zure kao prazne oči

U kojima niko ne stanuje

U sebi skupljaju

Gutljaj po gutljaj mraka

Ponovljenih večeri

Magle u kojoj nestaju šine

I love prolaznike

Što se upisuju korakom

Crni prazni prozori

Šire se preko fasade

Zapljuskuju kolovoze

I pločnike

U kojima vide

Sebe same

Kao besne talase

Kao crnu morsku penu

Kao crno

Samo crno

NE KOPIRATI

VEČERNJA ŠETNJA

Ostajemo konačno

same ti i ja

Ubledele i poluispavane

sigurne da ovo predveče

pripada samo nama

Ti s jedne

ja s druge strane

ledenog ivičnjaka

hodamo svaka za sebe

I ćutimo

da bismo ostale cele

i odbacile svaku

pomisao

Kako bi nas

još neko mogao

voleti

u ovo doba dana

Kada i ti više ne
daješ znake života
Samoćo

NE KOPIRATI

BIVŠI PUTNICI

Sve dalje od svetla, sve bliže zazidanom prozoru
u podzemnoj železnici, do kog se spuštam
kao u rudarsko okno.

Naučila sam da razaznajem nijanse mraka, spolja i unutra,
i ne može me prevariti udaljeni plamičak
što se zastrašujuće bliži

Daleko sam od isijavanja: ono se dešava negde drugde,
u železničkom hangaru, u mrtvačnici gde je
svako konačno sam, hladan i definisan paljenjem sveće.

Nema odraza, nema odsjaja na licu vagona,
samo prazne table lebde na dolaznim peronima,
i sumračni likovi bivših putnika nadiru
u oblacima ugljene prašine

SVE TO

U sluhu su zamrle julske žege
i ubrzo, sve će se preobraziti:
kamen, brezov list, baštensko cveće, bogomoljka.
Sve to, da bi se proživela mrtva pesma.

Spušten je pogled iza planinskih vrhova
i uspostavljena vladavina avgusta.
Iz južnih luka pristiže krik galebova
ukrštajući se sa zovom domaćih ptica.
Nebo se mreška kao površina dubokog mora.

Slatko je i podatno u šumi koja tone
i izranja kao glava na krštenju.
Raspored četinarara zavisi od
narasle strasti između plime i oseke.

Sve to, da bi se napisala mrtva pesma.

IZMEĐU DVA DOLASKA FERIBOTA

U jedan letnji čas stane sve:
kapelica sa temeljima pod zemljom,
upaljena sveća za nepoznatog šetača
što ne strahuje od mraka.

Pun mesec teško pritiska more
darujući mu bleštavu kožu;
truli napušten vrt u Limenasu
nadamak paganskog svetilišta.

Između prstiju curi pesak
i galebovi pričaju svojim
nerazumljivim jezikom pučini:
čujem mirni glas moje sestre
u ravnomernim pauzama
između dva dolaska feribota.

Niko ne maše na rastanku,
iako je rastanak konačan.
Niko ne uzvikuje dobrodošlicu,
iako svi hrle u zagrljaj.
Ljudske figure su crvene i zbijene,
kao konzerve na rafovima supermarketa.

I samo taj jedan sat razlike
čini da se sve razlije i vrati svom početku:
Agori, ljubavi vode i kopna, vatre i vazduha,
zračnom podneblju večnoga odmora.

NE KOPIRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>